

בס"ד יא' מר-חשון ה'תשע"ט
הדלקת נרות - 17:45
צאת השבת - 18:35
רבנו תם - 19:12
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה תשע עשרה - עלון מס' 933
@ בשבת זו יא' חשון הילולת רחל אימנו ע"ה.
@ ביום שלישי סוף זמן "ברכת הלבנה" כל הלילה.
@ ביום חמישי טז' חשון פטירת ר' אליעזר מן ש"ך זצ"ל
@ במוצאי שבת הבאה עוברים "לשעון חורף".

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פפטידיון: "לפז תאמר"
(ישעיה מו)
מרתק - ראו בעמוד 2
מכל מלמדי השכלתי

פרשת לך-לך

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
להשתתף בסעודה רביעית
בביתכ"י "אוהל-מועד" ב- 20:30

מעייני הפרשה:

אומר רש"י בך חותמין, שבברכה ראשונה מסיימים "מגן אברהם" שחותמים בשם אברהם ולא בשם יצחק או יעקב. ואפשר לבאר בעוד אופן, אברהם הוא מדת החסד כמו שכתוב חסד לאברהם, יצחק הוא עבודה שרואים שהקריב עצמו לקרבן, יעקב הוא תורה כמו שכתוב: "יושב אהלים", והנה כתוב "ציון במשפט תפדה ושיבה בצדקה", שלפני ביאת המשיח יהיה הרבה חסד, וזהו הפירוש "בך חותמים" את הגלות, באברהם שהוא מדת החסד.

← עשרה ניסיונות שמתנסה אברהם אבינו.
← אברהם במצרים - מעשה אבות סימן לבנים עד היום הזה.
← ברית בין הבתרים ומעשה הגר וישמעאל.
← בריתו של אברהם אבינו - ושל ישמעאל בנו.
לך לך מארבע...

אברי זא אחוהי את למען ייטב לי בעבורך
"למען ייטב לי בעבורך", יתנו לי מתנות. (רש"י) יש להקשות, איך חפץ היה אברהם אבינו במתנות והלא "שונא מתנות יחיה". עוד צריך ביאור איך הקדים את המתנות לחיים שלו? וכי המתנות היו חשובות לו יותר מהחיים שלו? יש לומר דהיא גופא היתה כוונתו דכיון שהם יתנו לו מתנות והוא יסרב לקבלן בעבור כך יחיה מדין "שונא מתנות יחיה", וזהו "למען ייטב לי בעבורך" יתנו לי מתנות ואני אסרב ועל ידי זה "וחיתה נפשי בגולגך" להתעדרן באהבתך.

"מעשה אבות סימן לבנים". כל הנעשה עם האבות, וכל מה שעשו האבות הן תורה שלמה לדורות. כאשר אמר הקב"ה לאברהם "לך לך..." לך תמיד אל עצמך, ותשאף תמיד לשיא ולשלמות שבכוחך ושבשרותך. כך נדרש גם מאתנו, מכל אחד ואחת, שיגיע לשיא אליו הוא עצמו יכול להגיע. ייתן השם ונצליח כל אחד להגיע אל מה שהוא מסוגל להגיע, עכשיו, מתוך הנתונים הקיימים. כך היה דבר השם אל אברהם בפעם הראשונה, ממילא זה דבר השם אלינו...
"והעי' מקדם..."

ויהי ריב ביך רועי.. ויאמר אברהם אל' הרי מריבה ביני ובייך"
הדבר התחיל בין הרועים, אולם יסתיים "ביני ובייך..." כך היא דרכה של כל מחלוקת, שהיא מתחילה קודם אצל הנלווים שבסביבה, ונתפסים בה אחר כך גם המנהיגים עצמם. (מעינה של תורה)
"והוא יהיה פרא אדם"
לא כתוב אדם פרא, כי ישמעאל בעצם הוא פרא, אפילו אם הוא יהיה פרופסור ומלומד ומדעי וכל מיני גדלות, בכל זאת הוא יסאר פרא.

הנה "והעי" בגימטרייה 'אמן', רמזה התורה כי 'אמן' הינה "מקדם" כלומר, חשובה מן הברכה, שהרי "גדול העונה אמן יותר מן המברך" (ברכות נג ב). עוד רמזה התורה בכך, כי לפני שמברך צריך האדם לדאוג ל'אמן', בכך שיברך בפני אחרים. וזאת לפי שעניית אמן משלימה את הברכה.
"ואברהם כבד מאוד במקוה בכסף ובהב"
מפרש הבן איש חי שאצל אברהם כל העשירות שלו היתה לו "למשא כבד", אבל במקורות כתוב "וירץ אברהם", בקלות ולא בכבדות.

פנות הניבים והפתגמים
עלה נדף = אדם חלש ופוחז. נדף = נהדף.
דוגמה: הנהג העברין עמד פעלה נדף בעת הקראת גזר-דינו.
מקור: "העלה נדף תערץ ואת קש יבש תרדף?" (איוב יג, כד) (ניבונכו)

"ויצא אותו החוזה ויאמר, הבט זא השמימיה וספור הכוכבים... ויאמר לו כה יהיה זרעך" (טו, ג).
אומר הבעל-שם-טוב הקי' כשם שהכוכבים נראים לעינינו מרחוק כנקודות זעירות בלבד, בה בשעה שהם עולמות עצומים (כמה מהם עולים בגודלם פי כמה וכמה על כדור ארצנו) כך יראו גם היהודים. בעולם הזה, יהיה מראיהם עלוב ושפל, אולם בשמים - יהיו עצומים ורמים ויהוו את היסוד של כל הבריאה. רבנו האברבנאל אומר, שדווקא כשיש חושך גדול - הכוכבים מאירים, וכך גם כשאדם עומד בניסיון, וקשה וחשוך לו - שם נמצא האור.

הסידו מכשול מדרך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

רחל אימנו מגינה על עם ישראל

ב"יא בחשוון בשנת אלפיים מאתים ושמונה שנים לבריאת העולם, נפטרה רחל אמנו ונקברה בדרך אפרתה היא בית לחם. רחל לא זכתה להיקבר במערת המכפלה יחד עם שאר האבות והאמהות שמום שנפטרה בדרך בטרם עם וגביל צעיר יחסית, בזמן ילדת בנה השני בנימין. במדרישי חז"ל מתוארת רחל גם כאישה אהובה וכאחות אוהבת וגם כדמות האם של האומה. על רחל נאמר שהיתה צדקנית ויראת שמיים, עדינה ורגישה מסורה וותרנית- גם לאחר שאביה נתן ליעקב את אחותה לאה במקומה, לא מחתה והשלימה עם גורלה וברגישותה ואהבתה לאחותה היתה מוכנה לוותר, לפחות זמנית, על אהבת יעקב. רחל מייצגת במקומות שונים את דמות האם המתפללת ומבקשת רחמים עבור בניה המצויים בצרה.

בשעה טובה ומוצלחת יתקיים השבת פרשת "לך-לך"

"לילך שבת ושירת הבקשות המרכזית"

עם מיטב פייטנים ושוחרי הזמר והפיוט

ערב שבת בבית הכנסת **"איהל מועד"**

הנשיאים 3 יבנה, בשעה 20:30

"ברוכים הבאים בשם ה'" מקום מיוחד לנשים

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

הכעס - תכונה מולדת (המשך)

כאשר הורים מודעים לסכנה העצומה לחינוך, הטמונה במידת הכעס, הם מסוגלים להיזהר יותר מפני התפרצויות שכאלה, לתפוס את עצמם בזמן, לפחות למול הילדים, ואזי קיים סיכוי, שכאשר ילמדו את ילדיהם ויספרו להם בגנות הכעס ובחובה להתאפק, החינוך ייב פרי. אולם אם ההורים מכירים את עצמם ויודעים, שאינם מסוגלים להתאפק מלכעוס, כלומר, שכל ההסברים טובים ויפים בעיניהם, אך כאשר הכעס מכב בהם - אין אל מי לדבר - במצב כזה אין בידם האפשרות לחנך בדרך המקובלת, שכן אם הם בעצמם ממשיכים להתרגז ו"להתפוצץ" כאוות נפשם, ורק לילד אינם נותנים את הלגיטימציה הזאת - הדבר יזיק יותר מאשר יחנך אותו. אך מה לעשות בכלזאת כדי למזער את הנזקים? האם נשאר את המצב כמות שהוא ונצפה מן הצד בביתנו הטובע בסערת הקצף? צריך ההורה הכעסן לגלות כנות כלפי ילדו ולהודות בחולשתו, ויחד עם זאת להביע בפניהם את שאיפתו לתקן מידה מגונה זו.

כל הישועות והברכות

לרה"ל סבג מנב"ת שתומה לסעודה הרביעית בלויין זכות השיעור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל לרפואת והצלחת כל משפחתה. שיבורכו ברוחניות ובגשמיות מתוך בריאות אימנה ופרנסה טובה לשנים רבות ושתרוה נחת מכל יוצאי חלציה ולעיני רחמה בת סוליקה ונדעון בן בתיה

סרכה והצלה

לשבתאי וישרה בוסאי על הסיוע לזיכוי הרבים. לרפואתם והצלחת ילדיהם ומשפחתם. שיזכו בפרנסה טובה, אושר ושלווה. וזיווג הגון לאייל בן שרה הי"ו

סרכה והצלה

לשרה בת זמירה מנב"ת שתזכה לזיווג הגון משרש נשמתה, רפואה אושר ופרנסה טובה ולרפואת זמירה בת לולו רפואת הנפש והגוף

סרכה והצלה

למרדכי ורחל זאבן על הסיוע לזיכוי הרבים. לרפואתם והצלחת ילדיהם ומשפחתם. שיזכו בפרנסה טובה, אושר ושלווה. יתגשמו משאלות ליבם לטובה.

סרכה והצלה

למרסל בת מרי מנב"ת שתזכה לילדה קלה, רפואה אושר ופרנסה טובה והצלחה לכל ילדיה ומשפחתה.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יעקב יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 שיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

סרכה והצלה

לדודו מוכי הרבים איל יעליה בוסאי על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות טובה ובגשמיות בפרנסה טובה ורבות בינים רבים

סרכה והצלה

מישה וזל כהן על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות טובה ורוע קודש בר-קיימא לזרז ואביטל כהן והצלחה לעדן ואוראל

סרכה והצלה

לנייט פריץ בת מרים הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה ושס"ה גידיה. רפואת הנפש ורפואת הגוף לשנים רבות

סרכה והצלה

לרפואה שלימה דינה מוכי הרבים דינה וזל יעקב פרי על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות טובה הם ובני ביתם לשנים רבות

סרכה והצלה

לדינה מוכי הרבים דינה וזל יעקב פרי על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות טובה הם ובני ביתם לשנים רבות

סרכה והצלה

למרדכי וזל יעקב פרי על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות טובה הם ובני ביתם לשנים רבות

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה רחמה בת סוליקה למשפחת בן-שימול ז"ל ולע"נ הבחור הצעיר נדעון דמון בן בתיה

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה גולשן באבאי בת יעקב ומרים ז"ל יב' חשון פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד כל משפחתה

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה איטו אבוטובול די' חשון פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד כל משפחתה

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה רחמה בת סוליקה למשפחת בן-שימול ז"ל ולע"נ הבחור הצעיר נדעון דמון בן בתיה

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה גולשן באבאי בת יעקב ומרים ז"ל יב' חשון פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד כל משפחתה

סרכה והצלה

לע"נ הצנועה והענוה רחמה בת סוליקה למשפחת בן-שימול ז"ל ולע"נ הבחור הצעיר נדעון דמון בן בתיה

שבת שלום ומבורך

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :

שלמה לארי בן מרים הי"ו אדר ישראל בן שרית הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פריג' רפאל בן מרים הי"ו באבאי באבאי בן מורווי הי"ו יתונתן אריאל בן שרה הי"ו שבתיא מוסאי בן נהיית הי"ו משה בן סרוור הי"ו אסתר אהרני בת גוהר מנב"ת	אברהם יגל בן רעות הי"ו ניסים דודי בן שרה הי"ו יעלאה-י דורון בן אריאלה-מזל הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת נעימה שלומזדה בת מרים מנב"ת דינה דוידי בת שרה מנב"ת חנה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הויג בת מרי מנב"ת לדיה נסימי בת גורג'יה מנב"ת הודיה חיה בת אסתר מנב"ת	משה אליאס בן רבקה ז"ל לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אברהם שריפאין בן מרים ז"ל משיח אליאס בן רחל ז"ל משאלה יוסף בן גולשן ז"ל משאלה בן-יהודה בן נרגיס ז"ל גוהר יעקב-פור בת חנה ז"ל סולטנה נסימי בת גולשן ז"ל	מרבתי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו	מרבתי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו
--	--	--	-----------------------------------	-----------------------------------

הלכות מזוזה

א. מצות עשה לקבוע מזוזה בכל פתח, ואפילו יש לו כמה חדרים, ולכל חדר כמה פתחים העשויים לכניסה ויציאה, אף על פי שהוא רגיל רק באחד מהן, מכל מקום כולם חייבים במזוזה. ואפילו אם נתמעטו הדיורין, ואינו צריך עתה רק לפתח אחד, מכל מקום כולם חייבים. אך אם יש איוז פתח, שאינו עשוי אלא להכניס דרך שם איזה משא לפרקים, ויש שם פתח אחר לכניסה ויציאה, אזי הפתח העשוי רק להכניס משאות פטורה.

ב. גם שערי חצרות, מבואות, עיירות, ומדינות, חייבין במזוזה, שנאמר "ובשעריך".

ג. צריך לקובעה בימין הנכנס, ואם קבעה בשמאל פסולה, וצריך להסירה ולקובעה בימין ויברך עליה, ואין חילוק בזה בין איטר לאינו איטר.

ד. שני בתים אשר לכל אחד יש פתח לרשות הרבים או לחצר, ובמחיצה אשר ביניהם יש גם כן פתח, והשתא יש להסתפק בפתח זה, באיזה צד יתן את המזוזה, אזלינן בזה בתר היכר ציר, פירוש במקום שנעשים הצירים להדלת, שהדלת נפתח לתוכו זהו עיקר הבית, ונותנים את המזוזה בצד ימין שנכנסים לתוכו. ודוקא כששני הבתים שוים בתשמישן, אבל אם אחד הוא עיקר תשמישו בזה, לא אזלינן בתר היכר ציר, אלא לעולם נותנין את המזוזה בצד הימין שנכנסין להבית, אשר עיקר תשמישו שם, ואפילו הדלת נפתח לתוך השני.

ה. מקומה מתחילת שליש העליון של גובה השער, קבעה למעלה מזה כשרה, והוא שירחיקנה מן המשקוף טפח. קבעה למטה משליש עליון צריך להסירה ולקבעה כראוי ובברכה, ואם קבעה בטפח העליון, יסירה גם כן ויקבעה כראוי אבל לא יברך, ויש לקבעה בטפח הסמוך לחוץ, ואם שינה בזו אינו מעכב.

ו. כיצד קובעה, כורכה מסופה לראשה, דהיינו מאחד כלפי שמע, ומניחה בשפופרת או בשאר דבר וקובעה במסמרות במזוזות הפתח באלכסון, ויהא ראשה דהיינו שמע כנגד הבית ושיטה האחרונה לצד חוץ. ואם מזוזת הפתח אינה רחבה יקבענה זקופה, וזה טוב יותר מלתתה אחורי הדלת. אם לא קבעה אלא תלאה פסולה, וכן צריך לזוהר למסמרה למעלה וגם למטה, שלא תהא תלויה.

ז. קודם שקובעה יברך אשר קדשנו במצותיו וצונו לקבוע מזוזה, ואם קובע כמה מזוזות, די בברכה אחת לכולן. אם נפלה המזוזה מעצמה וחזר וקבעה צריך גם כן לברך, אבל אם הוא הסירה כדי לבדקה, יש להסתפק אם צריך לברך.

ח. בקצת פעמים יש פתח קטן אצל השער הגדול, ודרך הפתח הקטן יוצאין ונכנסין, והשער הגדול אינו נפתח רק לפרקים, וכיון שהם שני פתחים וביניהם עמוד רחב טפח, חייבין בשתי מזוזות.

ט. במקום שיש לחוש שמא יגנבו אותה, אם אפשר לו, יחפור חפירה במזוזת הבית ויניחנה שמה, אבל לא יעמיק לחפור טפח כי שם לא היו על מזוזות ביתך רק תוך מזוזה ופסולה. עוד צריך לזוהר שיהא על כל פנים ניכר מקום המזוזה, ואם אי אפשר לו לחפור בתוך מזוזת הבית, יש לסמוך בשעת הדחק לקבעה בפנים אחורי הדלת, ודוקא במזוזה עצמה ולא כבזמה, ולא ירחיקה מחלל הפתח טפח כי אז פסולה.

י. אין הבית חייב במזוזה, אלא אם כן יש בו ד' אמות על ד' אמות, ואם אין בו ד' אמות על ד' אמות, אבל יש בו כדי לרבע ד' אמות על ד' אמות, כגון שאורכו יתר על רוחבו או שהיא עגולה, יש אומרים דחייב ויש אומרים דפטור.

**מבל מלמד" השכלותי
לא לקבל מתנות מגאונותנים**

מדוע לא רצה אברם לקחת מתנות ממלך סדום, והרי הוא הציל אותו מארבעת מלכי הצפון, ומגיע לו לקבל על כך תמורה?

והרי אמר לשרה: "אמרי נא אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחייתה נפשי בגלגלך" (יב יג)

רש"י פירש יתנו לי מתנות. ומפורסמת הקושיה איך אפשר לומר שאברם היה רוצה מתנות?

ועוד: מדוע חשש אברם שמלך סדום יגיד "אני העשרתי את אברם", והרי אברם היה עשיר עוד לפני כן שכתוב: "ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב"?

אלא נראה שאברם הכיר את מידותיהם השליליות של אנשי סדום - ובכללן את מידת הגאווה. (יחזקאל טז) הנה זה הנה עון סדום אחותך גאון שבעת לחם ושלולת השקט הנה לה ולבנותיה ויד עני ואביון לא החזיקה".

אילו היה אברם מסכים לקבל ממלך סדום אפילו שרוך-נעל אחד, היה מלך סדום מתגאה ואומר: "אני העשרתי את אברם, כל הרכוש של אברם בא רק משרוך-הנעל שנתתי לו. השרוך שלי יביא לו מזל' ורק בזכות זה הוא הצליח לשמור על עשרו".

יותר מזה: ייתכן שמלך סדום גם היה דורש מאברם 50% מה"רווחים" שהרוויח משרוך-הנעל שנתן לו...

כדי להימנע ממצב מביך זה, העדיף אברם שלא לקבל ממלך סדום הגאונותן שום דבר.

"לא-יִקְרָא עוֹד אֶת-שִׁמְךָ, אֲבָרָם; וְהָיָה שִׁמְךָ אֲבָרָהֶם, כִּי אֲב-הַמּוֹן זָוִים נִתְּתִיךָ". (יז, ה')

"וַיֹּאמֶר אֶלְהִים, אֶל-אֲבָרָהֶם, שְׂרֵי אִשְׁתְּךָ, לֹא-תִקְרָא אֶת-שְׁמֶךָ שְׂרֵי; כִּי שְׂרָה, שְׁמֶה". (יז, טו')

"וַיִּגְדַּלְהָ שִׁמְךָ". יש כמה ביאורים בברכה זו.

רש"י כותב: "וואגדלה שמך - הריני מוסיף אות אחת על שמך, שעד עכשיו שמך אברם, מכאן ואילך אברם, ואברהם עולה בגימטריה 248 (כנגד אבריו של אדם)".

שמו של אברם התגדל בעקבות הוספת האות ה'. למרי החליפו את האות י' בה'. (שר' הפכה לשרה) הרב יעקב גלינסקי מביא רעיון יפה:

שמו של אברהם אמנם התגדל, ולכאורה שרי נחסרה, היה לה י', ועכשיו יש לה ה', זאת אומרת ירד לה חמש... מה משמעות הדברים?

אומר הרב יעקב גלינסקי, "החיסרון" של שרי, זה עצמו גדלותה. האות י' מורכבת מה' ועוד ה'. שרה לקחה ה' אחד שלה ונתנה לבעלה - אברם, ולה נשאר ה' אחד. כשאישה תורמת משלה ומחסרת מעצמה עבור בעלה - **זו גדלותה**...

וכן בפרשת תרומה: "ויקחו", לא "ויתנו" - כי כשאדם מעניק משלו לאחרים, הוא קנה בנפשו מעלה נצחית, **ויותר ממה שהוא נותן, הוא בעצם לוקח**...

סיפורים מאחורי הדלת

האלמנה המכובדת שושנה חיה ברקוביץ' היא כבר לא אישה צעירה, אם כי כאשר שואלים אותה בת כמה היא, אזי קשה לה להיזכר בדיוק אם הקריירה שלה התחילה לפני מלחה"ע הראשונה או השנייה, ואיפה בדיוק היא לחמה בגאון בהקמת המדינה. היא חיתנה את כולם, והם התפזרו לה בכל הארץ. זו צפונה, ההוא דרומה, אחד מתנחל, האחרת פרופסור באיזה פקולטה. ויש נכדים ונינים, בלי עין רעה. אם כי קצת קשה לה הבדידות, שהרי למעלה משלושים שנה שבעלה היקר צבי אריה ברקוביץ' הלך לעולמו, לא בדיוק זקן שבע ימים אבל היא קיבלה עליה את הגזרה בהשלמה "אם כך רוצה ריבונו של עולם אז מה כבר שושנה יכולה להגיד..."

האלמנה ברקוביץ' לא בדיוק דתייה. נו איך אומרים בני העם שבשדות "אנחנו מסורתיים" כן, לוקחים מסור ומנסרים. מה שנח משאירים מה שלא חותכים. כיסוי ראש? זה לא הצד החזק שלה.. קשה להאשים את האלמנה ברקוביץ' שנולדה בבית חסידי אי-אז בפולין הרחוקה. כמו רבים טובים היא ובעלה נתפשו לזרם הציוני, שהפך את ההתיישבות בארץ, למצווה היחידה בתרי"ג. לא, שלא נטעה, שושנה ובעלה לא היו אפיקורסים חלילה. הם פקדו את בתי הכנסת בעיקר בחגים, לעיתים גם בשבתות הילדים שמעו קידוש בבית, ונשמו את ניחוחם הקליל של המועדים, אך עדיין רחוקים מלשמור על מצווה קלה כחמורה.

האלמנה ברקוביץ' בשנים האחרונות כבר פקדה יותר ויותר את עזרת הנשים בשכונתה החשובה, והייתה בקשר מצוין עם רב השכונה אברהם שרגא פיצבורג. הרב פיצבורג ורעייתו היו מארחים מפעם לפעם את הקשישה והאזינו בקשב רב לסיפורי זיכרונותיה מהעיירה החסידית, עד כדי כך שהם ובניהם יכלו לספר לכם על הפיתוחים המרהיבים שהיו על כוס הקידוש של אביה. הם בדרך כלל שתקו והיא דיברה המון. פה ושם הצליח הרב פיצבורג להשחיל כמה דברי תורה, אבל כשהיא היתה שם שולחן השבת היה בידיים שלה.

זה התרחש בפרשת "לך לך" בבוקר של יום שבת בזמן קריאת התורה בבית הכנסת השכונתי. לפתע נשמעו צעקות רמות "הצילו!" הזעקה הדהדה מן המרפסת שבקומה השנייה עד לחלונות הזכוכית של בית הכנסת.

הרב פיצבורג ביקש מהבעל קורא להפסיק, כדי לקלוט מי זועק ומה בדיוק הבעיה. "הצילו, הצילו, אני פוחדת!! שמישהו יגיע אלי אני פוחדת להתעלף!!" הרב פיצבורג זיהה את קולה של האלמנה החשובה שושנה חיה ברקוביץ'. הוא הורה לבעל קורא להמשיך לקרוא, ופנה בזריזות לעבר היציאה מבית התפילה.

הגבאי הצטרף אליו, והשניים טיפסו לקומה השנייה וניסו לפתוח את הדלת. "הצילו" זעקה האלמנה. מה קרה לך גב' ברקוביץ'? שאל הרב נסער כולו. "את מרגישה טוב?" "אוי אוי אני מתעלפת אני

מסוחררת, הדלת ננעלה עלי והמפתח נשאר במנעול, הייתי בדרכי לשמיעת קריאת התורה ועכשיו אני מרגישה נורא כלואה בבית סוהר" הרב פיצבורג שהיה תלמיד חכם, ערך עם עצמו חשבון נפש הלכתי זריז. מדובר באישה בת למעלה מתשעים שנה אשר כלואה בביתה. היא חסרת אוניס כמו ילד קטן. החרדה שלה היא בבחינת סכנה ממשית, בשביל חשש פיקוח נפש דוחים את השבת, כלומר אין ברירה צריך להזמין פורץ וזה דורש חילול שבת.

לפתע צץ רעיון במוחו של הרב פיצבורג. "גב' ברקוביץ' הקשיבי לי בבקשה. אני מבין שאת במצוקה, לפי ההלכה אפשר וצריך להזמין פורץ כדי שיפתח את הדלת שהרי אסור להרגיש כמו אסיר בשבת, זה פשוט לא נעים. יש לי הצעה נחמדה שלדעתי תשמח אותך ובמקביל לא תצריך אותנו לקרא לפורץ בשבת.. קחי כיסא והתיישבי ליד הדלת, בעוד 7 וחצי שעות תצא שבת ואז נוכל להזמין לך פורץ אבל בינתיים אני מקבל על עצמי לספר לך סיפורים יפים שירגיעו אותך."

"בסדר, התיישבתי על כיסא סמוך לדלת. אני שומעת..."

במשך שעות, ישב הרב וסיפר לה סיפורים על נשות ישראל, על דבורה הנביאה, על אסתר המלכה ועל יעל אשת חבר הקיני. הוא עצמו הרגיש שהוא מתחזק מהסיפורים. המילים חלחלו ללבה ובעיניים דומעות נזכרה באימה ובסבתה, אשר כיסוי ראש מלא עיטר את ראשן. "ברוך המבדיל בין קודש לחול" ו-15 דקות לאחר מכן פרץ הפורץ את דלתה של גב' ברקוביץ'. הרב ניכנס, והבחין בהילה מיוחדת על פניה. "תעשה לי טובה הרב, תגיד לאישתך שתביא לי עוד הלילה כיסוי ראש, גם אני לא פחות צנועה וחשובה משרה אימנו..." (העיתונאי)

"ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אישה יפת מראה את"

בגמרא מסכת בבא בתרא טז. מובא: "אברהם אפילו באשתו לא הסתכל, דכתיב: "הנה נא ידעתי כי אישה יפת מראה את", מכלל שמעיקר לא היה יודע לה..."

בהקשר לזה מספר הרב אליהו דיסקין בדרך הלצה: הייתה פעם עיירה שהראש הקהל החזיק עצמו שיותר חשוב הוא מהרב של המקום.

כשהגיע שמחת תורה, התעקש הראש הקהל שלא יתנו "חתן תורה" לרב, אלא שימכרו, והוא עצמו קנה את העלייה בשבילו.

לאחר מכן ערך "קידוש" גדול לכבוד שקיבל "חתן תורה". הרב החליט שצריך להעמיד את ראש הקהל במקום. נשא דברים בקידוש ואמר כך:

"לכאורה הרי הגמרא אומרת שאסור לאדם לקדש את האישה עד שיראנה, ואם כן נשאלת השאלה: "איך יכול ראש הקהל להיות "חתן תורה" הרי אף פעם לא ראה את התורה!?"

אלא אמר הרב בבדיחות: במקום שאינו עתיד להסתכל עליה אין את החשש שמא תתגנה... ולכן יכול ראש הקהל להיות "חתן תורה..."